

Arrest

nr. 287 580 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1.X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van F.G. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lezhë, Albanië en u heeft de Albanese nationaliteit. In 2018 of 2019 verliet u Albanië op zoek naar een beter leven. U diende een verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk in, maar dit werd geweigerd. U diende Frankrijk te verlaten waarop u naar Nederland ging. Vanuit Nederland probeerde u illegaal Engeland te bereiken, maar u werd door Nederland teruggestuurd naar Albanië. U nam vervolgens vanuit Skopje, Macedonië het vliegtuig naar België omdat u in Albanië geen inkomen had. U werd op de luchthaven in België tegengehouden en er werd opgemerkt dat Nederland u eerder had gerepatriëerd. Hoewel u zich niet kan herinneren dat u hier in België een

verzoek tot internationale bescherming indiende, blijkt uit uw administratief dossier dat u op 27 juni 2019 een verzoek indiende en op 5 juli 2019 een afstand van asielaanvraag deed. U werd teruggestuurd naar Albanië. Op 13 juli 2021 diende u uw tweede verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. Begin 2020 leerde u H.J. (...) (O.V. (...)) kennen in een bar waar jullie koffie dronken. J. (...) viel flauw en u gaf haar een glas water. Hierna vertelde zij over de problemen die zij kende met haar toenmalige echtgenoot A. (...) van wie zij gescheiden woonde en met wie zij samen een zoon had. A. (...) had tijdens hun huwelijk geweld tegen haar gebruikt en ook nadat zij uit elkaar waren, bleef hij haar lastigvallen en geweld tegen haar gebruiken. Voor jullie ontmoeting had zij reeds een beschermingsbevel tegen A. (...) ontvangen van de rechtbank voor zes maanden, maar dit werd door A. (...) niet nageleefd. Een maand na jullie ontmoeting begonnen u en J. (...) een geheime relatie. J. (...) bleef ondertussen problemen kennen met A. (...). Op 5 of 6 december 2020 wandelde u samen met J. (...) langs de rivier wanneer jullie A. (...) tegenkwamen en hij aldus achter jullie relatie kwam. Hij benaderde jullie en u droeg J. (...) op zo snel mogelijk te vertrekken, wat zij ook deed. A. (...) sloeg u. U ging hierop naar de politie waar u verhoord werd door een agent genaamd An. (...). Ze zei dat ze alles zou oplossen. U diende een klacht in, maar u heeft hiervan nooit een kopie verkregen. Intussen was J. (...) haar zoon gaan ophalen bij de vader van A. (...), waar A. (...) ook woonde. A. (...) wou het kind echter niet teruggeven aan J. (...) en sloeg haar waarbij zij verschillende bloedingen opliep. J. (...) contacteerde de politie, maar niemand nam op. Zij contacteerde haar advocaat en stapte samen met haar naar het politiecommissariaat. J. (...) werd verhoord door de wijkagent P.N. (...), die haar verklaringen evenwel wijzigde. Samen met de agent haalde ze vervolgens haar zoon op bij A. (...). J. (...) verkreeg opnieuw een beschermingsbevel tegen A. (...), maar doordat P.N. (...) haar verklaringen gewijzigd had, diende J. (...) enorm veel bewijzen in te dienen en duurde het langer voordat zij dit verkreeg. Bovendien was de rechter die het beschermingsbevel uitsprak ook de rechter geweest in een andere zaak tegen A. (...) waarbij hij veroordeeld werd voor fraude, maar waarbij hij geen enkele dag in de gevangenis had gezeten. Dat bevestigde volgens u dat A. (...) nauwe banden had met de autoriteiten. Hierna bleef de belaging door A. (...) van u en J. (...) doorgaan. Zo bleef hij jullie beiden bedreigen en gebruikte hij ook verder fysiek geweld tegen jullie. Hij bleef ook vaak in de buurt van uw woning hangen, waardoor u niet naar uw werk kon gaan. U bracht de politie van Lezhë niet van elk incident op de hoogte, maar in totaal zo'n zes keer – waarbij u steeds sprak met An. (...) of P.N. (...) - waarvan de laatste keer in mei 2021. U werd op een gegeven moment door A. (...) op straat aangevallen, maar u slaagde erin naar een politiepatrouille in de buurt te gaan waarbij u hen de situatie uitlegde. A. (...) was u echter achtervolgd en viel u opnieuw aan. De politie kwam tussen, maar A. (...) schold de politie uit en vroeg hen of ze wel wisten wie hij was en zei dat hij hen allemaal kon laten ontslaan. Jullie werden beiden meegenomen naar het politiecommissariaat en u vroeg er een officiële verklaring te kunnen afleggen zodat u bescherming kon krijgen. De agent An. (...) sprak opnieuw met u en u eiste een kopie van uw verklaring. Zij vertelde u echter dat het nog niet afgerond is, maar gaf u wel twee telefoonnummers voor als u nog problemen zou kennen. Zij zou u ook nog contacteren om uw verklaring af te ronden, maar dit gebeurde niet. An. (...) liet later aan J. (...) weten dat dit mondeling was opgelost en dat zij het dossier naar de wijkagent P.N. (...) had gestuurd. Deze liet J. (...) echter weten dat hij niets ontvangen had. U vermoedt echter dat er niets met uw aangiften en verklaringen gedaan werd omdat A. (...) kennissen had bij de politie en het gerecht. Na de vierde of vijfde klacht tegen A. (...) in Lezhë, ging u naar het politiekantoor van Shkodër, maar daar werd u gezegd dat enkel het politiecommissariaat van uw gemeente bevoegd is om uw klachten te behandelen. Wanneer J. (...) via een bevriende politieagente op de hoogte werd gebracht dat A. (...) bij de politie een aanvraag had gedaan voor een vuurwapen, besloten jullie Albanië te verlaten omdat de Albanese autoriteiten u noch J. (...) ooit beschermd hadden tegen A. (...). U verliet Albanië in juni 2021 en u reisde alleen naar België om hier een woning te zoeken voor jullie. Drie weken later kwamen J. (...) – die intussen officieel gescheiden was - en haar zoon u vervoegen in België. Op 13 juli 2021 diende u opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in. Ook na jullie vertrek uit Albanië bleef A. (...) jullie bedreigen via de telefoon van de zoon van J. (...). Op 21 januari 2022 werd uw verzoek (evenals dat van uw partner) kennelijk ongegrond verklaard. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 16 mei 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u nog steeds wordt bedreigd door A.H. (...). Hij heeft uw moeder en uw zus bedreigd. Zij deden aangifte in Albanië en de politie zei dat ze het in orde zouden brengen, maar dit is niet gebeurd. U trekt het zich enorm aan, voelt zich bedreigd en niet op uw gemak. De vader van J. (...) verkreeg een contactverbod tegenover A.H. (...), maar dit werd niet gerespecteerd. Hij is nu in proces om een nieuw contactverbod te verkrijgen. Bovendien heeft u zich aangepast aan het land, bent u geïntegreerd en doet de zoon van uw partner het goed op school. Bij terugkeer naar Albanië vreest u dat A. (...) u zal vermoorden. Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van de aangifte die uw partner in België bij de politie deed tegen haar ex-echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...) geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met de ex-echtgenoot van uw partner in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. Er dient opgemerkt te worden dat u uw derde verzoek tot internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner H.J. (...) (O.V. (...)) bij haar tweede verzoek. In het kader van het door haar ingediende verzoek werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen die als volgt luidt:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...), met name dat hij fysiek en psychologisch geweld tegen jullie gebruikte, geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar de problemen die u in het verleden kende en in de toekomst vreest te kennen met uw ex-echtgenoot (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 23). U verklaarde tot op heden door hem te worden bedreigd en in België klacht tegen hem te hebben ingediend. Geen enkel element in uw verklaringen of

de door u neergelegde documenten weerlegt echter de vaststelling gemaakt bij uw vorige verzoek, met name dat de Albanese autoriteiten in het verleden reeds meermaals optraden tegen uw ex-echtgenoot en dat u aldus niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...) geen of onvoldoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dat uw familie een contactverbod verkreeg tegen uw ex-echtgenoot bevestigt opnieuw dat de Albanese autoriteiten optraden in het conflict. Overigens dateert dit contactverbod van 14 augustus 2021, nog vóór uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, en kan dus de vraag gesteld worden waarom u dit niet eerder neerlegde. Dat uw ex-echtgenoot u en uw familie via de gsm van uw zoon bedreigde (hetgeen u reeds bij uw vorige verzoek aanhaalde) en u in België aangifte deed van de problemen met uw ex, doet geen afbreuk aan de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De inhoud van uw aangifte op zich betreft slechts een weergave van uw verklaringen en heeft geen intrinsieke bewijswaarde. De brieven van de leerkrachten van uw zoon hebben op zich geen objectieve waarde en wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmodaliteiten in Albanië.

Waar u opmerkt dat uw zoon een trauma heeft, moet vooreerst opgemerkt worden dat dergelijke problemen op zich niet ressorteren onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek trouwens dat uw zoon in Albanië reeds gezien werd door een psychologe (1ste VIB, CGVS 13.9.2021, p.7). Uit niets blijkt dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Albanië.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

Waar u wijst op uw integratie in België en de schoolprestaties van de zoon van uw partner, moet opgemerkt worden dat dergelijke aspecten geen invloed hebben op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Bijgevolg is ook uw verzoek niet-ontvankelijk. Wat betreft uw verklaring dat u in België geïntegreerd bent en de zoon van uw partner hier naar school gaat (verklaring volgend verzoek, vraag 17), wordt opgemerkt dat het een element betreft van louter socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van J.H. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shkodër, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. Op 13 juli 2021 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in, waarbij u het volgende verklaarde. In 2010 of 2011 haalde u uw masterdiploma in de psychologie, waarna u officieus en later officieel in een aantal scholen werkte als psycholoog. In 2012 huwde u met A.H. (...). Dit was een gearrangeerd huwelijk en jullie verhuisden naar Lezhë (Albanië). De woning staat op papier op naam van A. (...), maar u betaalde steeds de hypotheek en alle andere rekeningen. Reeds in het begin van jullie huwelijk merkte u dat A. (...) niet kon communiceren en u geen recht had op een eigen mening. A. (...) dronk eveneens veel, had een gokverslaving en hij gooide met verschillende zaken naar u. In 2014, tijdens uw zwangerschap, begon A. (...) u ook te slaan. In de laatste maand van uw zwangerschap vernam u dat

A. (...) – die bankdirecteur was – van plan was om naar het buitenland te gaan. U wist niet waarom. A. (...) sloeg u steeds en vroeg u waarom u nog niet bevallen was. Hij wou immers dat het kind geboren zou worden voor zijn vertrek. Hij nam u mee naar een gynaecoloog die hij betaalde om uw bevalling in te leiden. U beviel van een zoon Ar. (...) en twee dagen na de bevalling vertrok A. (...) voor drie of vier maanden naar Italië. U probeerde na uw bevalling uw spaargeld op te nemen, maar blijkbaar had A. (...) een document getekend waarmee hij aan dat geld kon, waardoor u zonder geld achterbleef. Tijdens de periode dat A. (...) in het buitenland verbleef, kwamen er verschillende mensen langs die geld wouden. A. (...) was immers bankdirecteur. Nadat A. (...) terugkeerde naar Albanië werd hij veroordeeld voor vroegere misdrijven die hij had gepleegd op zijn werkplek. Zo werd hij in januari 2016 tot een gevangenisstraf van twee jaar veroordeeld voor valsheid in geschrifte. Daarnaast werd hij nog twee keer veroordeeld voor dronken rijden en beschadigen van eigendommen. Door zijn connecties en omdat rechters corrupt zijn, diende A. (...) evenwel nooit een dag in de cel door te brengen. Vanaf het moment dat A. (...) terugkeerde, onderging u onophoudelijk geweld van hem. Op 6 november 2019 probeerde A. (...) u te wurgen, maar uw zoon kon uw vader telefonisch contacteren. Uw vader contacteerde dan de politie en een patrouille kon u lokaliseren. Wanneer de politie binnenkwam, begon A. (...) de woning op te ruimen en deed hij alsof er niet aan de hand was. De politieagenten zeiden echter dat zij het geroep gehoord hadden en vertelden hem dat hij mee moest naar het politiebureau. U werd intussen begeleid door een vrouwelijke politieagente. Op dat moment kwam uw vader toe die zich ontfemde over uw zoon. U ging mee naar het politiebureau om een aangifte te doen. Toegekomen op het politiebureau van Lezhë zag u A. (...) lachen met een aantal politieagenten. U werd naar een andere kamer gebracht waar u aangifte kon doen. Voor u verscheen er een agent, Ar. U. (...), die in het verleden al bij jullie thuis was langsgekomen om schulden te innen die A. (...) bij hem had. Hij nam uw verklaring af, maar hij zei dat hij niet kon noteren dat A. (...) fysiek geweld tegen u pleegde. Hij noteerde, ondanks uw protesten, dat A. (...) enkel psychologisch geweld tegen u had gebruikt. De volgende dag diende u voor de rechtbank van Lezhë te verschijnen waar u een beschermingsbevel vroeg en de situatie toelichtte. De rechter, J.N. (...), zei dat hij dit niet kon toekennen omdat het proces-verbaal geen melding maakte van het door u geschetste fysieke geweld. Uiteindelijk kon u de rechter toch overtuigen om een beschermingsbevel van een jaar toe te kennen waarin een aantal voorwaarden werden opgenomen. Indien A. (...) zich hier niet aan zou houden, dan diende u de politie te verwittigen en zou hij naar de gevangenis moeten. A. (...) bleef u en Ar. (...) echter lastig vallen. Zo hing hij bijvoorbeeld steeds rond bij de school en ontving u telefonische dreigberichten van hem. U ging hiermee naar de politie van uw wijk in Lezhë, waar er geen verklaring van u werd afgenomen en u werd gezegd dat zij hem op het matje zouden roepen. Op 13 december 2019 was er een tweede zitting om te kijken hoe het beschermingsbevel liep. U kaartte daar opnieuw alles aan en vermeldde tevens dat de politie uw klachten niet wou noteren. De rechter, opnieuw J.N. (...), liet u weten dat de rechtbank geen plek was om klachten te formuleren tegen de politie, maar het louter over uw verhaal ging. De rechter kortte het beschermingsbevel in tot zes maanden. Ook hierna bleef u problemen met A. (...) kennen, zo bleef hij u via de telefoon bedreigen of kwam hij aan uw deur schoppen. Er vonden eveneens nog fysieke incidenten plaats op straat waarbij hij aan uw haar trok en u achtervolgde. U belde de politie van uw wijk in Lezhë, maar er werd u gezegd dat u nu veilig binnen was waarna er niemand kwam. Wanneer u naar de politie uitgenodigd op het kantoor, maar mocht dan na een uurtje of twee beschikken. U probeerde zoveel mogelijk binnen te blijven met uw zoon. In januari 2020 leerde u G.F. (...) (O.V. (...)) kennen wanneer hij u, nadat u was flauwgevalen, hielp. Jullie spraken met elkaar en u vertelde over uw problemen. Jullie wisselden gegevens uit en dit mondde uit in een relatie. Op 3 december 2020 liep u met F. (...) langs de rivier wanneer A. (...) jullie zag. U ging meteen naar huis om uw werkspullen af te zetten en uw zoon op te halen bij de ouders van A. (...). Intussen had A. (...) F. (...) fysiek aangevallen. Wanneer u bij de ouders van A. (...) aankwam, waar A. (...) ook woonde, wou hij u Ar. (...) niet geven. U bleef aandringen en A. (...) trok u naar binnen en gebruikte opnieuw geweld tegen u. U slaagde er in te ontsnappen en belde buiten de politie, maar deze kwamen niet. U belde dan naar agent P.N. (...) die zich om dergelijke zaken bekommerde, maar ook hij kwam niet. U wachtte een uurtje buiten en ging dan naar het politiekantoor waar u werd op gewacht door P.N. (...). U vertelde daar alles waarbij hij noteerde. P. (...) zei u dat hij A. (...) niet kon arresteren omdat hij een vriend was en zei dat hij een andere agent zou meesturen om uw zoon op te halen. Nadat u het politiebureau had verlaten, zag u A. (...) sigaretten roken met andere politieagenten. U ging uw zoon ophalen met een agent en besloot om die avond een advocaat te contacteren omdat u zag dat de politie niet aan uw kant stond. De volgende dag was er omwille van een politiedoorverwijzing opnieuw een zitting in de rechtbank van Lezhë, ditmaal met rechter I.P. (...). In het proces-verbaal van uw verklaringen van de vorige dag was er enkel sprake van psychologisch geweld. P.N. (...) had uw verklaringen van de dag voordien aangepast. U had deze verklaringen niet ondertekend. Tijdens deze zitting diende uw advocaat een nieuw verzoek tot bescherming in en toonde u uw verwondingen aan de rechter. U zei dat er wel sprake was van fysiek geweld. U klaagde daar eveneens het gebrekkige optreden van de politie aan, maar hier werd geen rekening mee gehouden. Op 7 december 2020 diende u een verzoek tot scheiding in. Na verschillende

zittingen verkreeg u op 30 december 2020 een beschermingsbevel van zes maanden, terwijl u er één voor twaalf maanden had gevraagd. Uw advocaat zette al uw problemen uiteen tijdens deze zittingen, lichtte toe wat volgens de Albanese wetgeving zou moeten gebeuren en waarom A. (...) opgesloten moet worden. De rechter besloot A. (...) evenwel niet op te sluiten. De problemen met A. (...) bleven dezelfde. U ging hiervoor vaak naar de politie van uw wijk bij de agenten P.N. (...) en An. (...), waarbij zij hem voor een uurtje vasthielden. Ook F. (...) werd niet met rust gelaten door A. (...), waarbij F. (...) meer dan zes keer naar de politie van Lezhë ging. Ook tijdens uw echtscheidingsprocedure heeft u alles kunnen uiteenzetten, maar de rechters waren corrupt en hadden banden met A. (...). Uw echtscheiding werd in april 2021 uitgesproken. Hierbij werd bepaald dat A. (...) een uur of twee per maand zijn zoon mocht zien en één keer per jaar een langere ontmoeting mag hebben, indien Ar. (...) hiermee instemt. Op een bepaald moment werd u opgebeld door een vriendin die bij de politie werkt en zij vertelde u dat A. (...) een vergunning voor een wapen had aangevraagd. U had schrik dat hij legaal een wapen zou bekomen en u en F. (...) besloten Albanië te verlaten. Omdat u in Albanië geen bescherming kreeg ten gevolge van de connecties van A. (...) bij de politie en het gerecht verliet u op 24 juni 2021 en reisde u met de bus naar België waar F. (...) intussen een woning had gehuurd. Op 13 juli 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in, terwijl F. (...) zijn tweede verzoek indiende. Ook in België bleven jullie telefonisch (doods)bedreigingen ontvangen van A. (...). Op 21 januari 2022 werd uw verzoek (evenals dat van uw partner) kennelijk ongegrond verklaard. Zonder het land te hebben verlaten, diende u op 16 mei 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u, uw zoon en uw partner nog steeds worden bedreigd door uw ex-echtgenoot. Als u zou terugkeren naar Albanië, wacht u de dood. U heeft een verklaring afgelegd bij de politie in België, u wil zichzelf en uw familie beschermen. De grenzen zijn open en uw ex-man zou niet enkel voor uw familie, maar ook voor de Belgische staat een probleem kunnen zijn. Hoewel hij dit niet verdient, heeft u een nummer aangekocht om uw zoon met zijn vader te laten spreken. Uw ex-man gebruikt dit nummer echter om u bedreigingen te sturen. U heeft daarom besloten om het nummer van uw ex-man te blokkeren. Bij terugkeer naar Albanië vreest u te worden geslagen en bedreigd en geen bescherming te krijgen van de politie. Uw zoon liep een trauma op door de gebeurtenissen in Albanië. Hij zag immers hoe u mishandeld werd. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van de aangifte die u tegen uw ex-man deed in België; print-screens van de berichten die uw ex-echtgenoot naar uw zoon stuurde, met de boodschap dat u, uw partner, uw familie en uw schoonfamilie zullen vermoord worden; een brief van de leerkrachten van uw zoon in België; een brief van de leerkracht van uw zoon in Albanië; een contactverbod voor uw ex-partner tegenover uw familie.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...), met name dat hij fysiek en psychologisch geweld tegen jullie gebruikte, geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar de problemen die u in het verleden kende en in de toekomst vreest te kennen met uw ex-echtgenoot (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 23). U verklaarde tot op heden door hem te worden bedreigd en in België klacht tegen hem te hebben ingediend. Geen enkel element in uw verklaringen of de door u neergelegde documenten weerlegt echter de vaststelling gemaakt bij uw vorige verzoek, met name dat de Albanese autoriteiten in het verleden reeds meermaals optraden tegen uw ex-echtgenoot en dat u aldus niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...) geen of onvoldoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dat uw familie een contactverbod verkreeg tegen uw ex-echtgenoot bevestigt opnieuw dat de Albanese autoriteiten optraden in het conflict. Overigens dateert dit contactverbod van 14 augustus 2021, nog vóór uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, en kan dus de vraag gesteld worden waarom u dit niet eerder neerlegde. Dat uw ex-echtgenoot u en uw familie via de gsm van uw zoon bedreigde (hetgeen u reeds bij uw vorige verzoek aanhaalde) en u in België aangifte deed van de problemen met uw ex, doet geen afbreuk aan de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De inhoud van uw aangifte op zich betreft slechts een weergave van uw verklaringen en heeft geen intrinsieke bewijswaarde. De brieven van de leerkrachten van uw zoon hebben op zich geen objectieve waarde en wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmodaliteiten in Albanië.

Waar u opmerkt dat uw zoon een trauma heeft, moet vooreerst opgemerkt worden dat dergelijke problemen op zich niet ressorteren onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek trouwens dat uw zoon in Albanië reeds gezien werd door een psychologe (1ste VIB, CGVS 13.9.2021, p.7). Uit niets blijkt dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Albanië.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in hun eerste (en tevens enige) middel op de schending van: “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6/1 en 56/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”); manifeste appreciatiefout, schending van de materiële motiveringsplicht)”.

Verzoekende partijen stellen *prima facie* een nood aan internationale bescherming te hebben in de zin van het Verdrag van Genève, en dit wegens de vervolgingsfeiten en bedreigingen jegens hun persoon. Zij menen “op basis van de objectieve beschikbare informatie en de coherente verklaringen van verzoekers dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel”.

Verzoekende partijen geven vervolgens een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Zo de Raad hen zou volgen in hun relaas, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel, dan vragen verzoekende partijen om rekening te houden met artikel 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Het CGVS spreekt het vermoeden, voortvloeiend uit dit artikel, volgens verzoekende partijen niet draagkrachtig tegen.

Verzoekende partijen wijzen op de inhoud van artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geven aan de mening te zijn toegedaan *“dat de door hen bijgebrachte nieuwe elementen wel degelijk aantonen dat zij terecht beroep doen op internationale bescherming”*.

Waar in de bestreden beslissingen wordt geoordeeld dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, willen verzoekende partijen *“vooreerst aanstippen dat zij menen dat onterecht geen bijzondere omstandigheden in aanmerking genomen werden bij de behandeling van hun asielaanvraag.*

*Verzoekers waren immers slachtoffer van een zeer moeilijke situatie in hun land van herkomst.
Dat deze een invloed heeft op zowel hun fysisch als psychisch welzijn.”*

Verder geven verzoekende partijen aan:

“Overwegende dat vastgesteld moet worden dat de CGVS verzoekers niet uitnodigde voor een nieuw verhoor.

Dat zij dan ook geen bijkomende elementen konden aanbrengen op niveau van de CGVS.”

Voorts doen verzoekende partijen, waar verweerder verwijst naar artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, gelden:

“Dit is geen beoordeling van het relaas van verzoeker.

Verzoekers stelle, integendeel vast at de CGVS vertrekt van de beslissing dat zijn asielaanvraag onontvankelijk is, waarna er gemotiveerd wordt waarom dit zo is.

Verzoeker meent dat dit een “hinein”-interpretatie is waar geen correcte afweging gemaakt wordt van alle elementen van het dossier, maar waarbij enkel elementen gezocht worden ter ondersteuning van de premisse die men wil bewijzen.

Dat een dergelijke analyse niet correct is.

Dat het feit dat er geen afweging gebeurde eveneens duidelijk blijkt uit het feit dat de elementen van het dossier, die niet in het kraam van de analyse van de CGVS passen overboord gegooit worden.

Dat deze werkwijze onzorgvuldig is.”

Verzoekende partijen betogen verder niet akkoord te zijn met de stelling dat verzoeker zich voor zijn verzoek volledig zou baseren op de problemen van verzoekster. In dit kader voeren zij aan:

“Verzoeker heeft wel degelijk een aantal eigen problemen gekend.

Het feit dat deze voortvloeien uit de problemen van zijn partner rechtvaardigt niet dat de CGVS geen individueel onderzoek doet naar de vrees in hoofde van verzoeker zelf.

Dat ook deze vaststelling aantoont dat het verzoek tot bescherming van verzoekers niet op de juiste wijze werd onderzocht.”

Waar door verweerder wordt verwezen naar de beslissing die verweerder nam in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen, stellen verzoekende partijen voorts:

“Overwegende dat het totaal ten onrechte is dat de CGVS vertrekkende van een eerdere beslissing van kennelijk ongegrondverklaring van een asielaanvraag, gedaan door onderdanen van een veilig land van herkomst, stelt, ZONDER ENIG VERDER ONDERZOEK, dat de beoordeling dat verzoekers ingeval van terugkeer beroep zouden kunnen doen op hun eigen nationale autoriteiten onverminderd overeind blijft.

Dat verzoekers er vooreerst de aandacht op trekken dat deze beoordeling niet onderworpen werd aan de sanctie van de RVV.

Dat verzoekers bijkomende elementen bijbrachten om precies dit gebrek aan mogelijkheden tot bescherming aan te kaarten.

Dat verzoekers menen dat de bedoeling van nieuwe elementen precies is dat de CGVS deze elementen onderzoekt, deze confronteert met de reeds beschikbare elementen en informatie, en nagaat of de eerdere beoordeling overeind kan blijven.

Dat door precies het tegenovergestelde standpunt in te nemen en te stellen dat de eerdere beoordeling omwille van het feit dat er geen beroep werd tegen aangetekend definitief vaststaat, de CGVS artikel 57/6 schendt.

Dat de opdracht van de CGVS immers is éérs de nieuwe elementen na te kijken, dan een beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van het volgend verzoek (als de kans groter is) en vervolgens de zaak grondig ten gronde te onderzoeken."

Met betrekking tot de motivering inzake het ontbreken van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, voeren verzoekende partijen verder aan:

"Dat verzoekers echter met bijkomende documenten en verklaringen wilden aantonen dat de bescherming die de Albanese autoriteiten kunnen of willen bieden niet efficiënt is.

Dat immers enerzijds er een einde komt aan het contactverbod.

Dat anderzijds de Albanese autoriteiten dat contactverbod niet afdwingen of schendingen ervan niet sanctioneren.

Dat verzoekers wilden uitleggen dat desondanks de ex-echtgenoot van tweede verzoekster hen en hun families blijft bedreigen.

Dat de CGVS zich eveneens vergist in zijn analyse betreffende de efficiëntie van de bescherming die door de Albanese overheden kan/wil geleverd worden.

Dat verzoekers het bewijs bijbrengen dat A. (...) bedreigingen blijft uiten én deze ook verder concretiseert – hij kocht een wapen.

Dat verzoekers deze feiten bewijzen, onder meer door de aangifte ervan in België bij de Belgische autoriteiten.

Dat vastgesteld moet worden dat ondanks de schendingen van het contactverbod, de Albanese autoriteiten níet optreden tegen de ex-echtgenoot van tweede verzoekster.

Dat de CGVS, die bij de eerste beoordeling de mond vol had over het feit dat de Albanese autoriteiten slechts een middelenverbintenis hebben, thans nalaten de evidentie vast te stellen, te weten dat de Albanese autoriteiten niet alle middelen aanwenden om verzoekers te beschermen.

Dat zij ondanks het feit dat verzoekers bijbrengen dat er een contactverbod is en ondanks het feit dat verzoekers bewijzen dat dit bij herhaling geschonden is en de Albanese overheid niet optreedt, weigeren vast te stellen dat niet alle middelen in werking worden gesteld om een einde te maken aan de terreur van de ex-echtgenoot van tweede verzoekster.

Dat zo A. (...) niet opgepakt wordt, geen boete krijgt, dat zijn wapen niet aangeslagen wordt... enz.

Dat eveneens opgemerkt moet worden dat bij de eerste beoordeling door de CGVS deze melding maakte van een aantal initiatieven die in de schoot van de Albanese autoriteiten genomen werden om de problemen van corruptie of de onwil tussen te komen in familiale geschillen aan te pakken, niet geëvalueerd worden op hun efficiëntie.

Dat bovendien nog opgemerkt moet worden dat bij de eerste beoordeling de CGVS zich eveneens steunde op het feit dat verzoekers geen stukken bijbrachten waaruit de actualiteit van de bedreigingen blijkt.

Dat zij deze thans wél bijbrengen, terwijl de CGVS geen actualisatie doet van de situatie van de Albanese autoriteiten.

Dat ook dit geen zorgvuldige beoordeling is van de feiten, zodanig dat de bestreden beslissingen minstens geannuleerd dienen te worden en de zaak voor bijkomend onderzoek teruggestuurd dient te worden naar de CGVS.

Dat de CGVS evenmin onderzoek deed naar de actuele effectiviteit van de vervolging door de Albanese overheden ingeval van bedreiging in familiale kring.

Dat de algemene informatie verder in de bestreden beslissing over de 'professionalisering' van de politiediensten desbetreffend geen concrete informatie geeft.

Dat de CGVS enkel veronderstelde dat er vervolging zou zijn – quod non – de bedreigingen duren voort.

Dat bovendien voor wat betreft de algemene situatie van de autoriteiten de CGVS zich opnieuw baseert – nu zij geen analyse doet – op een COI-focus van een aantal jaren terug waarin gesteld werd dat hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden gaat de CGVS niet na wat er van die hervormingen voortgekomen is.

Dat verzoekers eraan willen herinneren dat zij de banden tussen de ex-man van tweede verzoekster en de politie ab initio aankaartten. Dat het die vorm van corruptie is, die er met name voor zorgt dat niet opgetreden wordt tegen de bedreigingen ondanks het contactverbod opgelegd door de Rechtbank.

Dat de autoriteiten in casu enkel optraden op een ogenblik dat zij niets anders konden.

Dat het voor diegene die geterroriseerd wordt echter slechts een schrale troost is.

Dat in die omstandigheden het lastens de ex-man van verzoekster uitgesproken contactverbod, dan ook niet als bescherming kan beschouwd worden tegen de verdere bedreigingen waarvan verzoekers slachtoffer werden en nog riskeren te worden.

Verzoekende partijen merken op dat de CGVS zich anno 2022 baseert op informatie van 2020 en 2017.

Dat deze niet voldoende actueel is.

Dat bovendien, in de mate dat de CGVS aangeeft dat hervormingen noodzakelijk zijn, het minste wat van een zorgvuldige overheid mag verwacht worden, is dat zij nagaat of deze hervormingen inderdaad gebeurden en of de problemen de facto ook opgelost worden.

Dat dit in casu niet gebeurde wat terugzending naar de CGVS rechtvaardigt.

Overwegende dat de CGVS impliciet doch zeker diende toe te geven dat ook op hoger niveau er zich nog steeds problemen stellen voor het bekomen van een effectieve bescherming en op het vlak van corruptie.

Dat verzoeker dan ook meent dat er aanleiding is de bestreden beslissing te annuleren en de zaak terug te sturen naar de CGVS voor grondiger onderzoek.

Ook op dit punt dient vastgesteld te worden dat de CGVS de implementatie van het plan niét bekijkt, noch wat de concrete resultaten zijn van al deze voornemens, terwijl rekening houdend met het tijdsverloop dit wel mogelijk moet zijn.

Dat dit opnieuw onzorgvuldig onderzoek is.

De CGVS vergenoegt zich te stellen dat de Albanese overheid "actieplannen" heeft opgesteld, doch kijkt niet na wat de resultaten, van deze acties zijn.

Dat echter de CGVS niet nagaat wat het resultaat is van de initiatieven waarnaar zij in de eerste beslissingen op de VIB van verzoekers sprak, en die genomen werden om de efficiëntie van de autoriteiten te verbeteren.

Dat de documenten neergelegd door verzoeker wel degelijk de bedreigingen aantonen.

Dat het onterecht is dat de verklaringen van de leerkrachten van de zoon van tweede verzoekster van de hand geschoven worden als zouden zij er niet toe doen. Dat deze verklaringen echter aantonen dat de zoon een heel ander kind is, wanneer het in Albanië moet leven met de druk van de bedreigingen, tegenover in België waar deze druk veel minder is en er wel alle middelen ingezet worden om op te treden tegen bedreigingen.

Dat het feit dat de bedreigingen blijven voortduren wél een nieuw element is dat afgewogen dient te worden tegenover het nalaten van de Albanese overheden dat blijft voortduren.

Dat de CGVS immers de ernst en de actualiteit van de dreiging en de beschermingsmogelijkheden dient te onderzoeken, wat niet gebeurde."

Met betrekking tot de psychische problemen van de zoon van verzoekster, doen verzoekende partijen voorts gelden:

"Overwegende dat wat betreft de psychologische problemen van de zoon van tweede verzoeker en het door deze laatste opgelopen trauma, het eveneens onterecht is dat de CGVS dit enkel behandelt als een medisch probleem. Dat integendeel, ingeval van terugkeer, dit trauma, dat gelinkt is aan de bedreigingen door de ex-echtgenoot van tweede verzoekster, zal opflakkeren, zeker nu de bedreigingen voortduren en eveneens dichterbij zullen komen.

Dat het bewijs van het trauma en de psychische nood dan ook aantoont dat de bescherming van de Albanese autoriteiten niet effectief was.

Dat ook dit element dan ook als nieuw aanzien moet worden en aantoont dat het risico dat verzoekers lopen wegens een gebrek aan efficiënte bescherming wel degelijk aangetoond is.

Dat in die omstandigheden er aanleiding is de bestreden beslissing te hervormen."

Verzoekende partijen vervolgen:

"Dat bovendien de CGVS de documenten SAMEN met de verklaringen dient te lezen.

Dat verzoekers met deze documenten, nieuwe elementen en verklaringen aantonen dat zij deze bescherming niet kunnen verkrijgen bij hun nationale autoriteiten.

Dat de conclusie van de CGVS, die in casu uitblinkt door een opeenstapeling van algemeenheden, en zonder concreet onderzoek van het relaas van verzoeker, dan ook niet gevolgd kan worden.

Dat er dan ook aanleiding is hen integendeel bescherming te verlenen."

Verzoekende partijen stellen in ondergeschikte orde van mening te zijn dat hen minstens subsidiaire bescherming moet worden verleend op grond van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen geven enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voeren aan:

"Het CGVS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partijen naar hun land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, een risico doet lopen of niet tot een schending van één of meer van zijn fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er haar een bescherming toegekend worden.

Dat het leven onder de terreur van de ex-echtgenoot dat zij zullen dienen te leven inderdaad strijdig is met de menselijke waardigheid.

Dat er dan ook aanleiding is verzoekers minstens subsidiaire bescherming toe te kennen."

Verzoekende partijen geven tot slot aan dat *"uiterst ondergeschikt er aanleiding is de zaak terug te sturen naar de CGVS voor verder onderzoek"*.

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"In hoofddorde, de bestreden beslissingen teniet te doen, minstens hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen,

In ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoekers toe te kennen,

In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun voormelde betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekende partijen preciseren niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoekende partijen bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoekende partijen werken evenmin uit op welke wijze artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet *in casu* en door de bestreden beslissingen die schragen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van voormeld wetsartikel door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

3.3. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij verweerder verwijten dat zij niet opnieuw werden gehoord en aangeven dat zij dan ook geen bijkomende elementen konden aanbrengen op het niveau van het CGVS.

Verzoekende partijen gaan met dit betoog vooreerst immers volledig voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels de verklaring "bijzondere procedurele noden" DVZ, middels hun verklaring volgend verzoek en middels de mogelijkheden waartoe zij weldegelijk beschikten om zowel bij de DVZ als bij het CGVS de nodige documenten en stukken neer te leggen, te dezen op nuttige wijze kenbaar hebben kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoekende partijen zelf om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te

dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekende partijen werden in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hen opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratieve dossiers, verklaringen volgend verzoek).

Verzoekende partijen, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzochten om door verweerder te worden gehoord en kennelijk zelf nalieten om aan de DVZ of aan verweerder bijkomende stukken of documenten over te maken, tonen, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hen *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duiden ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel hadden kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen of op de beoordeling van hun voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook hadden verzoekende partijen de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake hun verzoek om internationale bescherming en hebben zij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partijen geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissingen. Geheel ten onrechte trachten zij immers te laten uitschijnen dat zij omwille van de invloed die hun situatie in hun land van herkomst zou hebben gehad op “*zowel hun fysisch als psychisch welzijn*” niet of onvoldoende bij machte zouden zijn (geweest) om hun procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader hun respectieve gehoren bij de DVZ te volbrengen en om hun asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hen niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoekende partijen brengen ter staving van hun voormelde beweringen vooreerst namelijk niet het minste begin van bewijs bij. Zij leggen geen medisch attest neer waaruit het bestaan van enige fysieke of psychische kwaal in hunner hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg tonen zij niet aan dat zij zouden kampen met medische problemen; laat staan dat zij zouden aantonen dat zij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zouden lijden of niet in staat waren om hun procedure internationale bescherming in te leiden of te doorlopen, om in dit kader hun respectieve gehoren bij de DVZ te volbrengen en om hun asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partijen zelf laten daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Zij vergenoegen zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hun situatie in hun land van herkomst een invloed zou hebben gehad op hun fysisch en psychisch welzijn. Zij tonen daarbij niet *in concreto* aan dat of op welke wijze deze invloed zich zou

laten voelen. Evenmin tonen zij aan de hand van enig concreet element of argument aan dat, waar of op welke wijze deze vermeende problemen van invloed zouden zijn geweest op hun gezegden; laat staan dat zij zouden aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoekende partijen gaven bij de aanvang van hun procedure, in hun vragenlijsten “bijzondere procedurele noden” DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hen geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit hun verklaringen volgend verzoek bij de DVZ blijkt bovendien dat hun onderhouden aldaar op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerden verzoekende partijen enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Evenmin haalden zij aan dat van hen, al dan niet ten gevolge van de voormelde elementen, niet mocht worden verwacht dat zij gedegen verklaringen zouden afleggen. Uit de inhoud van voormelde stukken blijkt bovendien dat verzoekende partijen tijdens deze onderhouden in staat waren het gesprek te volgen, de gestelde vragen begrepen en hierop concrete antwoorden konden formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekende partijen, al dan niet ten gevolge van fysieke en/of psychische problemen, niet in staat zouden zijn geweest om de kernelementen van hun verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partijen niet concreet aantonen of hard maken dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duiden zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

3.6. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Verzoekende partijen kunnen in dit kader vooreerst geenszins worden gevolgd waar zij trachten te laten uitschijnen dat de motiveringsplicht te dezen geschonden zou zijn doordat er in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt aangegeven dat verzoeker zich voor wat betreft zijn heden voorliggende verzoek om internationale bescherming beroept op dezelfde asielmotieven als verzoekster en vervolgens wordt verwezen naar en geciteerd uit de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster.

Uit zowel de stukken zoals opgenomen in de administratieve dossiers als de inhoud van het voorliggende verzoekschrift blijkt immers weldegelijk duidelijk en genoegzaam dat verzoeker zich in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming grotendeels beroept op dezelfde asielmotieven en elementen als deze die door verzoekster werden en worden aangevoerd. Bijgevolg vermocht verweerder betreffende deze asielmotieven en deze elementen in de bestreden beslissing die werden genomen ten aanzien van verzoeker weldegelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster en is de motiveringsplicht niet geschonden doordat verweerder zulks deed.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker bovendien weldegelijk uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden met de bijkomende, door verzoeker aangehaalde elementen en afgelegde verklaringen inzake zijn integratie en de schoolgang van de zoon van verzoekster in België.

Verzoekende partijen duiden, waar zij aan verweerder verwijten dat er geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers eigen, persoonlijke problemen en verklaringen, mede gelet op hetgeen voorafgaat, daarenboven op generlei wijze over welke elementen of verklaringen verweerder *in casu* dan wel bijkomend had moeten motiveren, welke elementen en verklaringen nader en op individuele wijze aan bod hadden moeten komen bovenop de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven en op welke wijze zulks (mogelijks) een invloed had kunnen hebben op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming en de uitkomst van de bestreden beslissingen. Evenmin formuleren zij in hoofde van verzoeker zelf enige bijkomende, persoonlijke vrees of reiken zij zelf enige bijkomende, relevante informatie betreffende verzoeker aan.

In zoverre verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift daarnaast trachten te laten uitschijnen dat verweerder in de bestreden beslissingen niet vermocht te verwijzen naar de beslissingen die werden genomen in het kader van hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming en waar zij poneren dat uit het loutere gegeven dat er in de heden voorliggende bestreden beslissingen wordt verwezen naar de beslissingen die werden genomen in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming zou kunnen worden afgeleid dat verweerder vooringenomen was en hun huidige verzoeken om internationale bescherming niet of niet op een gedegen, eerlijke en adequate wijze zou hebben onderzocht, dient verder te worden opgemerkt dat verzoekende partijen in hun betoog dienaangaande hoegenaamd niet kunnen worden gevolgd.

Dat de indertijd genomen bestreden beslissingen niet ter beoordeling aan de Raad werden voorgelegd, kan, in tegenstelling met wat verzoekende partijen voorhouden, vooreerst in het geheel niet leiden tot de conclusie dat verweerder in het kader van het onderhavige verzoek om internationale bescherming niet naar deze beslissingen kon of mocht verwijzen. Dient immers te worden opgemerkt dat het verzoekende partijen zelf waren die nalieten om tegen de betreffende beslissingen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het is niet ernstig van verzoekende partijen om tegen deze beslissingen zelf niet in beroep te gaan om vervolgens te poneren dat er met deze beslissingen omwille hiervan geen rekening meer zou mogen worden gehouden. Doordat verzoekende partijen tegen deze beslissingen niet in beroep gingen, werden deze beslissingen namelijk definitief en worden zij geacht vaststaand te zijn.

Uit het loutere gegeven dat verweerder in het kader van het heden voorliggende verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen verwijst naar de tijdens hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen en genomen beslissingen, kan, mede gelet op het voorgaande, verder geheel niet worden afgeleid dat het huidige verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet of niet op een gedegen, adequate en eerlijke wijze zou zijn onderzocht. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, immers alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

Dat verweerder vooringenomen zou zijn geweest en/of hun voorliggende verzoeken om internationale bescherming niet of niet op een gedegen, adequate en eerlijke wijze zou hebben onderzocht, wordt door verzoekende partijen voor het overige *in concreto* op generlei wijze aangetoond of aannemelijk gemaakt. Zij tonen niet aan dat of met welke elementen verweerder geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Evenmin tonen zij anderszins aan of maken zij anderszins aannemelijk dat of waarom verweerder vooringenomen was en/of hun verzoek niet op een gedegen, adequate en eerlijke wijze zou hebben onderzocht en behandeld;

Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan bovendien ook geheel geen vooringenomenheid en geheel geen gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar en in zoverre verzoekende partijen in het voorliggende verzoekschrift een inhoudelijke kritiek voeren op de beoordeling die verweerder deed in het kader van hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming, dient in het licht van het voorgaande bovendien te worden herhaald dat de beslissingen die verweerder in het kader van deze voorgaande verzoeken om internationale bescherming nam, omwille van het feit dat verzoekende partijen nalieten om tegen deze beslissingen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, definitief zijn en als vaststaand moeten worden beschouwd. Verzoekende partijen kunnen hun onderhavige beroep om internationale bescherming en het voorliggende verzoekschrift dan ook niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de

gedane vaststellingen in de indertijd jegens hen genomen beslissingen van verweerder. De Raad heeft te dezen niet de bevoegdheid om uitspraak te doen over de beslissingen die door verweerder werden genomen in het kader van de vorige verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen. De Raad gaat enkel na of er al dan niet nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel de administratieve dossiers steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het licht van artikel 57/6/2, § 1 en het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd als volgt:

"In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal afgewezen werd omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...), met name dat hij fysiek en psychologisch geweld tegen jullie gebruikte, geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U diende tegen deze beslissing geen beroep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers louter opnieuw naar de problemen die u in het verleden kende en in de toekomst vreest te kennen met uw ex-echtgenoot (verklaring volgend verzoek, vraag 17, 23). U verklaarde tot op heden door hem te worden bedreigd en in België klacht tegen hem te hebben ingediend. Geen enkel element in uw verklaringen of de door u neergelegde documenten weerlegt echter de vaststelling gemaakt bij uw vorige verzoek, met name dat de Albanese autoriteiten in het verleden reeds meermaals optraden tegen uw ex-echtgenoot en dat u aldus niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...) geen of onvoldoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dat uw familie een contactverbod verkreeg tegen uw ex-echtgenoot bevestigt opnieuw dat de Albanese autoriteiten optraden in het conflict. Overigens dateert dit contactverbod van 14 augustus 2021, nog vóór uw eerste persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek, en kan dus de vraag gesteld worden waarom u dit niet eerder neerlegde. Dat uw ex-echtgenoot u en uw familie via de gsm van uw zoon bedreigde (hetgeen u reeds bij uw vorige verzoek aanhaalde) en u in België aangifte deed van de problemen met uw ex, doet geen afbreuk aan de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. De inhoud van uw aangifte op zich betreft slechts een weergave van uw verklaringen en heeft geen intrinsieke bewijswaarde. De brieven van de leerkrachten van uw zoon hebben op zich geen objectieve waarde en wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen inzake de beschikbare beschermingsmodaliteiten in Albanië."

Verzoekende partijen slagen er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij in het verzoekschrift meermaals trachten te laten uitschijnen dat de informatie waarop de beslissingen die in het kader van hun voorgaande verzoeken om internationale bescherming werden genomen waren gebaseerd heden niet langer actueel zou zijn en waar zij verweerder verwijten dat deze niet aantoonde dat deze informatie actueel nog zou gelden, dient immers te worden opgemerkt dat verzoekende partijen in dit kader nalaten om zelf ook maar het minste begin van informatie aan te reiken. Verzoekende partijen tonen bijgevolg op generlei wijze aan dat de informatie waarop verweerder zich in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming baseerde bij het nemen van de jegens hen genomen beslissingen niet meer actueel of gedateerd zou zijn. Evenmin tonen zij anderszins aan dat de situatie in Albanië sedert het nemen van de beslissingen in het kader van hun vorige verzoeken om internationale

bescherming dermate zou zijn gewijzigd dat er heden in hunner hoofde geen sprake meer zou zijn van het voorhanden zijn van de nodige beschermingsmogelijkheden aldaar.

Verzoekende partijen uiten daarnaast weliswaar kritiek op de wijze waarop de door hen neergelegde nieuwe elementen werden beoordeeld in de bestreden beslissingen, doch zij voeren daarbij niet één concreet en dienstig argument aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, inzake deze nieuwe elementen gedane vaststellingen in deze bestreden beslissingen.

Op de vraag waarom zij het contactverbod niet eerder neerlegden, bieden zij andermaal niet het minste antwoord. Verder toont het gegeven dat er opnieuw een contactverbod werd uitgevaardigd tegen verzoeksters ex-echtgenoot wel degelijk andermaal en duidelijk aan dat de Albanese autoriteiten bereid waren en zijn om op te treden in het kader van de door verzoekende partijen aangevoerde problemen. Waar verzoekende partijen benadrukken dat aan dit contactverbod een einde komt, doen zij ook geen afbreuk aan de vaststelling, zoals reeds gedaan in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming en in de bestreden beslissingen, dat de Albanese autoriteiten in het verleden reeds meermaals optraden tegen de ex-echtgenoot van verzoekster en reeds meermaals een beschermingsmaatregel/contactverbod oplegden in het kader van hun problemen met deze ex-echtgenoot, alsmede dat zij niet aannemelijk maakten en maken dat zij bij een eventuele herhaling van problemen met deze ex-echtgenoot geen (nieuw) beroep zouden kunnen doen op de hulp, ondersteuning en bescherming vanwege hun eigen, nationale autoriteiten.

Waar verzoekende partijen daarnaast opnieuw de aandacht vestigen op de ontvangen bedreigingen en hieruit afleiden dat de autoriteiten het contactverbod niet zouden afdwingen en/of niet in staat of bereid zouden zijn om hen de nodige bescherming te bieden, dient verder te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Nergens blijkt immers uit en verzoekende partijen tonen niet aan dat zijzelf of hun familie deze schendingen van het contactverbod terdege zouden hebben aangekaart bij de Albanese autoriteiten en dat zij in dit kader een ernstige poging zouden hebben ondernomen om van deze autoriteiten de nodige hulp en bescherming te verkrijgen. Dat verzoeksters ex-echtgenoot verzoekende partijen en hun familie via de gsm van hun zoon zou zijn blijven bedreigen, doet, nog daargelaten dat dergelijke bedreigingen bijzonder gemakkelijk en op eenvoudige wijze in scène kunnen worden gezet, op zich verder geenszins afbreuk aan het feit dat aangenomen kan worden dat verzoekende partijen in hun land van herkomst beschikken over de nodige beschermingsmogelijkheden in het kader van de problemen met de ex-echtgenoot van verzoekster.

Dat de inhoud van de aangifte in België slechts een weergave bevat van de verklaringen van verzoekster en als dusdanig geen intrinsieke bewijswaarde heeft, wordt door verzoekende partijen *in concreto* verder in het geheel niet weerlegd of betwist. Zij vergenoegen zich er namelijk toe eenvoudigweg en op algemene en ongefundeerde wijze te beweren dat deze aangifte de feiten zou bewijzen. Hiermee ontkrachten zij de voormelde vaststelling niet.

Met betrekking tot de brieven van de leerkrachten van verzoeksters zoon, wordt in de bestreden beslissingen bovendien met recht gesteld dat aan dergelijke brieven, die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben, geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht en dat deze brieven geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoekende partijen in hun land van herkomst. Met welke expertise en op grond van welke elementen de betreffende leerkrachten een analyse menen te kunnen maken van de eventuele situatie van verzoeksters zoon in Albanië, is in dit kader daarenboven hoegenaamd niet duidelijk.

Met betrekking tot de verklaarde psychische problemen van de zoon van verzoekster, wordt in de bestreden beslissingen verder met recht gemotiveerd:

“Waar u opmerkt dat uw zoon een trauma heeft, moet vooreerst opgemerkt worden dat dergelijke problemen op zich niet ressorteren onder de Geneefse Conventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Verder blijkt uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste verzoek trouwens dat uw zoon in Albanië reeds gezien werd door een psychologe (1ste VIB, CGVS 13.9.2021, p.7). Uit niets blijkt dat uw zoon geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Albanië.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij beweren dat het trauma van de zoon van verzoekster bij een terugkeer zou opflakkeren, dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat zij zulks niet aantonen aan de hand van enig medisch attest. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zo al aangenomen zou kunnen worden dat de psychische problemen van verzoeksters zoon erger zouden worden bij een terugkeer naar hun land van herkomst, verzoeksters zoon in het verleden reeds toegang had tot de nodige gezondheidszorg in Albanië, alsmede dat uit niets blijkt en dat verzoekende partijen op generlei wijze aantonen dat de zoon van verzoekster bij een terugkeer naar hun land van herkomst geen toegang (meer) zou hebben tot de voorhanden zijnde gezondheidszorg in Albanië. Verzoekende partijen tonen bovendien op generlei wijze aan dat de psychische problemen die in hoofde van de zoon van verzoekster worden aangevoerd in zijner of hunner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij of zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren.

Evenmin tonen zij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

Betreffende de bijkomende, door verzoeker aangehaalde elementen en afgelegde verklaringen inzake zijn integratie en de schoolgang van de zoon van verzoekster in België, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker tot slot geheel terecht aangegeven:

“Waar u wijst op uw integratie in België en de schoolprestaties van de zoon van uw partner, moet opgemerkt worden dat dergelijke aspecten geen invloed hebben op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

Bijgevolg is ook uw verzoek niet-ontvankelijk. Wat betreft uw verklaring dat u in België geïntegreerd bent en de zoon van uw partner hier naar school gaat (verklaring volgend verzoek, vraag 17), wordt opgemerkt dat het een element betreft van louter socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partijen laten deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden en treedt de Raad verweerder in deze motieven bij. De mate van integratie van verzoeker en de schoolgang van de zoon van verzoekster in België zijn op zich geen elementen die kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in hoofde van verzoekende partijen en zijn *an sich* bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van hun onderhavige verzoek om internationale bescherming. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad heeft in deze de bevoegdheid om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van humanitaire gronden. Er bestaat ook geen bepaling die toelaat om louter op basis van dergelijke humanitaire overwegingen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekende partijen.

3.7. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting bij aanvullende nota – zoals reeds eerder op elektronische wijze overgemaakt – algemene informatie neer waaruit volgens de nota blijkt dat de Albanese autoriteiten er niet in slagen de vrouwelijke onderdanen te beschermen tegen feminicide daar sinds het jaar 2013 het huishoudelijk geweld in stijgende lijn is, dat er in 2022 4136 gevallen werden gerapporteerd van huishoudelijk geweld wat 139 gevallen meer is dan het jaar voordien, dat slechts 1400 gevallen werden overgemaakt aan het Parket en slechts 450 burgers op heterdaad werden aangehouden en dat het aantal beschermingsbeschikkingen – waarbij de nota uitdrukkelijk vermeldt dat verzoekster deze wel bekwam – met 93 verminderde tegenover het voorgaande jaar.

De Raad stelt evenwel vast dat uit voormelde cijfers enkel kan worden afgeleid dat er nog steeds een hoge rapportering is van gevallen van huishoudelijk geweld, dat desbetreffend een hoog cijfer wordt overgemaakt aan het parket en bovendien een niet onaanzienlijk aantal burgers in deze problematiek op heterdaad werd aangehouden. Verzoekende partijen kunnen dan ook bezwaarlijk beweren dat de Albanese autoriteiten onwillig zouden zijn hierin de nodige bescherming te bieden. Waar verzoekende partijen benadrukken dat ook dodelijke slachtoffers te betreuren vielen wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat bij machte is absolute bescherming te bieden. Voormeld betoog van verzoekende partijen in hun aanvullende nota doet dan ook niet in het minst afbreuk aan de pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat *“de Albanese autoriteiten in het verleden reeds meermaals optraden tegen uw ex-echtgenoot en dat u aldus niet aannemelijk had gemaakt dat u voor uw problemen met A.H. (...) geen of onvoldoende beroep kon – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Dat uw familie een contactverbod verkreeg tegen uw ex-echtgenoot bevestigt opnieuw dat de Albanese autoriteiten optraden in het conflict.”* Bovendien geven verzoekende partijen in hun nota nogmaals uitdrukkelijk aan dat verzoekster zelf wel degelijk een beschermingsbeschikking bekwam van haar autoriteiten waaruit blijkt dat in deze individuele situatie duidelijk gewag kan worden gemaakt van een geboden bescherming.

3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en zijn er geen nieuwe elementen of feiten door verzoekende partijen voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3.9. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, inzake de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hoofde van verzoekende partijen in hun land van herkomst, beroepen verzoekende partijen zich te dezen verder niet op dienstige wijze op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekende partijen duiden voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoekende partijen niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT